

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Ellentétes-e az Európai Unió jogával, különösen a 60/2004/EK bizottsági rendeletnek ⁽¹⁾ a 832/2005/EK bizottsági rendelet ⁽²⁾ (3) preambulumbekzdésével, valamint az 1972/2003/EK bizottsági rendelet ⁽³⁾ 4. cikkének (1) és (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdésével, ha valamely piaci szereplő többletkészletének mennyiségét úgy határozzák meg, hogy a többletkészletből (átvihető készlet címén) automatikusan levonják a piaci szereplő tevékenysége a 2004. május 1-jét megelőző – nem több mint négy – évének május 1-jén meglévő, 1,2-del felszorozott átlagos raktárkészletét?

Igenlő válasz esetében, befolyásolná-e a választ, ha az átmeneti készlet és a többletkészlet mennyiségének meghatározásakor figyelembe lehetne venni a piaci szereplő által termelt, feldolgozott és értékesített mennyiségek növekedését, az adott mezőgazdasági termék érésidjét, a raktárkészlet kialakulásához szükséges időt, valamint a piaci szereplőtől független egyéb körülményeket is?

- 2) Összhangban áll-e az Európai Unió jogának, különösen az 1972/2003/EK bizottsági rendeletnek a céljával, valamely piaci szereplőnek valamely mezőgazdasági termékből 2004. május 1-jén meglévő teljes raktárkészletét a piaci szereplő többletkészletének minősítik?
- 3) Kizárja-e az Európai Unió joga, és különösen az 1972/2003/EK bizottsági rendelet 4. cikke, valamint a 60/2004/EK bizottsági rendelet 6. cikke, hogy ha valamely piaci szereplő az adott mezőgazdasági termék vonatkozásában 2004. május 1-je előtt kevesebb mint egy évvel kezdte meg tevékenységét, e piaci szereplő maga bizonyítsa, hogy az adott mezőgazdasági termékből 2004. május 1-jén birtokában lévő raktárkészlet mennyisége az adott mezőgazdasági termékből rendes körülmények között termelt, értékesített vagy más módon visszerhesen vagy ingyenesen átadott vagy megszerzett raktárkészlet mennyiségének felel meg?

Igenlő válasz esetében befolyásolná-e a választ, ha a hatóság a piaci szereplő átmeneti készletének és többletkészletének meghatározásakor – a piaci szereplőre háruló bizonyítási tehertől függetlenül – köteles lenne a piaci szereplő által az adott mezőgazdasági termék vonatkozásában benyújtott nyilatkozat alapján figyelembe venni az utóbbi által termelt, feldolgozott és értékesített mennyiségek növekedését, valamint a 2004. május 1-je után keletkezett raktárkészletét?

- 4) Összhangban áll-e az 1972/2003/EK bizottsági rendelet, valamint a 60/2004/EK bizottsági rendelet céljával a többletkészlet utáni díjfizetés, ha bár többletkészletet állapítanak meg a piaci szereplőnél 2004. május 1-jén, az utóbbi bizonyítja, hogy a többletkészlet 2004. május 1-jét követő értékesítésekor nem tett szert árkülönbségből eredő tényleges haszonra?
- 5) Értelmezhető-e a 60/2004/EK bizottsági rendelet 6. cikkének (3) bekezdése – amelynek értelmében többek között a cukor, az izoglükóz és a gyümölcscukorból meglévő többletkész-

letek meghatározásánál figyelembe veszik a tároló létesítmények befogadóképességét – úgy, hogy ha valamely piaci szereplő tároló létesítményeinek befogadóképessége a csatlakozást megelőző évben megnőtt, a piaci szereplő tevékenységének a 2004. május 1-jét megelőző éveiben, valamint a 2004. május 1-jét követő két évben a gazdasági tevékenységétől, valamint a mezőgazdasági termék feldolgozottságának mértékétől és az érintett raktárkészlettől függetlenül alacsonyabban határozzák meg a 2004. május 1-jén az adott mezőgazdasági termékből a piaci szereplő birtokában lévő többletkészletet?

- 6) Az 1972/2003/EK bizottsági rendelet 10. cikke kizárja-e, hogy adómegállapító határozat útján követeljék a piaci szereplőtől a többletkészletre kivetett díjat, ha az adómegállapító határozatot, bár a rendelet időbeli hatálya alatt – 2007. április 30-án – bocsátották ki, a nemzeti jog szerint az kizárólag a bizottsági rendelet hatályának megszűnését követően vált hatályossá a piaci szereplő tekintetében, és a nemzeti jog nem ír elő határidőt a raktárkészletre kivetett díj vonatkozásában?

⁽¹⁾ A Cseh Köztársaság, Észtország, Ciprus, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Lengyelország, Szlovénia és Szlovákia csatlakozása következtében a cukorágazatra vonatkozó átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2004. január 14-i 60/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 9., 2004.1.15., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 42. kötet, 125. o.);

⁽²⁾ A Cseh Köztársaságban, Észtországban, Cipruson, Lettországban, Litvániában, Magyarországon, Máltán, Lengyelországban, Szlovéniában és Szlovákiában a cukorból, izoglükózból és gyümölcscukorból felhalmozott többletkészletek meghatározásáról szóló, 2005. május 31-i 832/2005/EK bizottsági rendelet (HL L 138., 2005.6.1., 3. o.).

⁽³⁾ A mezőgazdasági termékek kereskedelme tekintetében a Cseh Köztársaság, Észtország, Ciprus, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Lengyelország, Szlovénia és Szlovákia csatlakozása következtében elfogadandó átmeneti intézkedésekről szóló, 2003. november 10-i 1972/2003/EK bizottsági rendelet (HL L 293., 2003.11.10., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 40. kötet, 474. o.).

2007. december 18-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Olasz Köztársaság

(C-561/07. sz. ügy)

(2008/C 64/32)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: J. Enegren és L. Pignataro meghatalmazottak)

Alperes: Olasz Köztársaság

Kereseti kérelmek

– A Bíróság állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság – mivel az 1977. augusztus 12-i 675. törvény 2. cikke ötödik bekezdésének c) pontja szerinti válságban lévő vállalkozások esetében hatályban tartotta az 1990. december 29-i 428. törvény 47. cikke (5) és (6) bekezdésének rendelkezéseit, és így a „válsághelyzetben lévőnek” nyilvánított vállalkozás átruházása esetén a 2001/23/EK irányelv 3. és 4. cikkében írt munkavállalói jogoknak nincsen biztosítékuk – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;

– kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság előadja, hogy a 428/1990 törvény rendelkezései (a 47. cikk (5) és (6) bekezdése) sértik a munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelvet⁽¹⁾, mivel a Cassa integrazione guadagni straordinaria (rendkívüli létszámcsökkentési alap) rendszerébe felvett, majd átruházott vállalkozások munkavállalói a szakszervezeti megállapodásban esetleg kikötött biztosítékok kivételével elveszítik a codice civile (olasz polgári törvénykönyv) 2112. cikkében írt jogait (a 47. cikk (5) bekezdésében kimondott „legkedvezőbb bánásmód elve”).

Ez azt jelenti, hogy a válsághelyzet miatt a Cassa integrazione guadagni (CIGS) rendszerébe felvett vállalkozások munkavállalói a vállalkozás átruházása esetén nem jogosultak az irányelv 3. és 4. cikke szerinti biztosítékokra.

A 47. cikk (6) bekezdése előírja: azok a munkavállalók, akik nem kerülnek munkaviszonyba a vállalkozás megszerzőjével, bérlőjével vagy új üzemeltetőjével, elsőbbséggel jogosultak munkaviszonyt létesíteni, ha e jogutód az átruházást követő egy éven – vagy a kollektív szerződésben kikötött ennél hosszabb időtartamon – belül munkavállalót vesz fel. Az ilyen munkavállalóval szemben, akivel a vállalkozás megszerzője, bérlője vagy új üzemeltetője a vállalkozás átruházását követő időpontban létesít munkaviszonyt, a codice civile 2112. cikke nem alkalmazható.

Az olasz kormány nem vitatta a Bizottság elemzését, miszerint a válsághelyzet miatt a CIGS rendszerébe felvett vállalkozások munkavállalói a vállalkozás átruházása esetén nem jogosultak az irányelv 3. és 4. cikke szerinti biztosítékokra. Viszont azt állí-

totta, hogy ilyen esetben az irányelv 5. cikkének (3) bekezdése alkalmazandó.

A Bizottság keresetében előadja, hogy e rendelkezés a vállalkozás átruházásakor, az átruházó komoly gazdasági válsághelyzete esetén lehetővé teszi a munkavállalók munkafeltételeinek a munkahelyek védelme érdekében, a vállalkozás, az üzlet vagy ezek egy része fennmaradásának biztosításával történő megváltoztatását. E rendelkezés azonban csak arra jogosítja a tagállamot, hogy ilyen esetben lehetővé tegye az átruházó és a munkavállalói képviselők számára a munkafeltételek megváltoztatásáról való megállapodást, ám arra nem, hogy kizárja az irányelv 3. és 4. cikkének alkalmazását, amint azt a 428/90 törvény 47. cikkének (5) és (6) bekezdése teszi.

⁽¹⁾ HL L 82., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 98. o.

2007. december 19-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság

(C-562/07. sz. ügy)

(2008/C 64/33)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: R. Lyal és I. Martinez del Peral Cagigal meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

– A Bíróság állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság – mivel 2006. december 31-ig eltérő bánásmódban részesítette a belföldi illetőségűek, illetve a külföldi illetőségűek által Spanyolországban elért tőkevédelmet – nem teljesítette az EK 39. és az EK 56. cikkből, valamint az EGT-megállapodás 28. és 40. cikkéből eredő kötelezettségeit;

– a Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.